

Νὰ βλέπω τὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ τὰ δροσὰτα χεῖλη,
πῶχουν τοῦ ῥόδου τῇ βαφῇ, τοῦ μήλου τῇ γλυκάδα
Γ. Τερτσέτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 465. Ἡ σημ. καὶ
εἰς Δουκ. Συνών. γ λ υ κ α Α1.

Β) Μεταφ. 1) Ἡ ἐκ τινος ἀσχολίας ἢ ἀκούσματος τέρψις,
εὐχαρίστησις σύνθηθ.: Ἡ γλυκάδα τῆς φωνῆς - τοῦ ὕπνου -
τῆς δουλειᾶς - τοῦ νεροῦ πολλαχ. Ἐγάλλισεν πού τες γλυ-
κάδες τῆς φωνῆς του Κύπρ. Ἀρχισι τ' ἀηδόν' κὶ κιληδοῦσι
μὴ τόσ' γλυκάδα, πού λ' γουθ' μοῦσι ἄθρουπους Θράκ. (Αἶν.)
|| Γνωμ. Ἡ γυναικα, τὸ κρασί καὶ τὸ τσιγάρο 'ς τὸ τέλος
ἔχουν τὴ γλυκάδα (εἰρων.) Πελοπν. (Βραχν.) || Ἄσμ.

Σύπνα, τοῦ ἡλίου ἢ ἀδερφή, τοῦ βαβακίου ἢ ἀσπράδα,
ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα;
Πελοπν. (Λακων.)

Ζεστό ψωμὶ δὲν ἔφαγα, γλυκὸ κρασί δὲν ἤπια,
τὸν ὕπνο δὲν ἐχόρτασα, τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα
Πελοπν. (Ὀλυμπ. κ.ά.)

Μέρα, γιάδα ξημέρωσες, ἤλιε μου, γιάδα βγῆκες
καὶ τῇ γλυκάδα τῆς αὐγῆς νὰ πάρω δὲ μ' ἀφήκες;
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀπάνω 'ς τὸν ἀσπάλαθα φιλεῖ ὁ γαβρός τῇ νύφη,
κὶ ἀπ' τῇ γλυκάδα τῇ βολλῇ τὰ δάχτυλά του γλείφει
Ἀντίπαξ. Παξ.

Ἐφίλησά σε μιὰ καὶ δυὸ κ' ἤπηρα τῇ γλυκάδα
κὶ ἂ σὲ φιλήσ' ἄλλος κανεῖς, δὲν ἔχει νοστιμάδα
Κρήτ.

Μέσα 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυκά, 'ς τοῦ ὕπνου τῇ γλυ-
κάδα,
παίρνω τὰ δαγὰ σκυλλδάκια μου, τὸ γαλανὸν καὶ μαῦρον
Ρόδ.

Ἀκόμη δὲν ἐχόρτασες τοῦ ὕπνου τῇ γλυκάδα,
σῆκω κὶ ἀνακεφάλισε, χρυσή μου φιλαινάδα
Πελοπν. (Μακραθ.)

Μιλαχρινό μου πρόσονπου, μέλι μὴ τῇ γλυκάδα,
φαρμάκι πού μὴ πότισις τούτη τὴν ἰβδουμάδα
Σάμ.

Μ-μαι καταχαδεμένη γώ, μηδὲ πὸ τῇ γλυκάδα
ἄλλου δίω τὸ μέλος μου καὶ σὲ ἀηφ-φαρμακάδα
Κῶς (Κέφαλ.) || Ποιήμ.

Εὐρίσκει ἐκεῖ παρηγοριά κὶ ἀνέλπιστη γλυκάδα
Α. Βαλαωρ., Ἔργα 2, 252.

Δὲν ξέρω ἂν πέφτουν τὰ μαλλιά, τοῦτο μονάχα ξέρω,
πὼς οἱ γλυκάδες πρέπουνε καλύτερα 'ς τὸ γέρο

Ι. Πολέμ., Χειμωνανθ.², 112. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Περὶ
γέροντ., ἐνθ' ἄν. «καὶ στέκω καὶ θαυμάζομαι τὸ θαύμασμα
τὸ μέγα, | πὼς ἐδυνήθη κ' ἔκοψεν ἡ μαραμένη βέργα | τῆς
παρθενιᾶς τὴν δύναμιν πῶγεμε τὴν γλυκάδα». Συνών. γ λ υ-
κ α Α1β. 2) Ἡ ἐπαφροδισία Λεξ. Γαζ. 3) Γλυκύτης τρό-
πων, προσήνεια, εὐγένεια Βιθυν. (Κατιρλ.) κ.ά.: Μὲ τί γλυκά-
δες τώρα πού μᾶς κρένει! Κατιρλ. Συνών. γ λ υ κ α Α1γ. 4)
Ἐπὶ καιρικῆς καταστάσεως, ἡ ἔλλειψις ψύχους, ἡ εὐδία,
γαλήνη ἐνιαχ.: Ὁ οὐρανὸς χύνει μιὰν ἄπειρη καλωσύνη καὶ
γλυκάδα Σ. Μυριβήλ., Ζωὴ ἐν Τάφ., 228. Συνών. γ λ υ κ α 4. 5)
Εἶδος σταφυλῆς χρώματος λευκοῦ, ἡ ὁποία ὠριμάζει
πρῶιμα Θῆρ. Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ. Νάουσ κ.ά.) — Ε.
Πονηρόπ., Ἀμπελουργ., 27 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ.,
13. β) Τὸ κλῆμα τὸ ὁποῖον παράγει τὸ ἀνωτέρω εἶδος
σταφυλῆς Θῆρ. 6) Τὸ γλύκυσμα Μεγίστ.

γλυκαδάκι τό, σύνθηθ. γλυκαδάκ' Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.)
'Εκ τοῦ οὐς. γ λ υ κ α δ ι διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ά κ ι.

1) Γ λ υ κ α δ ι 2, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Δὲ μᾶς τηγανίζεις
κάννα γλυκαδάκι γιὰ μεζέ; Ἀθῆν. 2) Γ λ υ κ α δ ι 4, τὸ ὅπ.
βλ., σύνθηθ.: Βάλε λίγο γλυκαδάκι 'ς τὴ σαλάτα Πελοπν.
(Γαργαλ.) Χωρὶς γλυκαδάκι δὲν τρώγεται τὸ μαρούλι αὐτόθ.
3) Εἶδος ἀγρίου λαχανευομένου χόρτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γλυκαδερφός ὁ, ἐνιαχ. γλυκαδέρφη ἡ, Κρήτ. (Βιάνν.)
γλυκοαερφή Κάρπ. Κάσ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. ἀ δ ε ρ φ ὁ ς.

'Ο πολὺ ἀγαπητός, πεφιλημένος ἀδελφὸς ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μ-μ' ἐτσεῖνος ἦτον ἄγριος τσ' ἤκοψε τῇ ζωῇ μου,
τσαὶ μ' ἤφερε 'ς τὰ Τάρταρα, ὦ γλυκοαερφή μου!
(ἐκ μοιρολ.) Κάρπ.

Δὲν εἶσαι γλυκαδέρφη μου, νὰ σὲ πονῇ ἡ καρδιά μου
Κρήτ. (Βιάνν.)

γλυκάδι τό, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων.
(Μέλαν. κ.ά.) γλυκάδιν Πόντ. (Κερασ. Νικόπ.) γλυκάδ'
σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. Μύκ. γλυκάδι Εὔβ. (Αὐλωνάρι.) γλυκάδι
Τσακων. (Μέλαν.) γλυκάδι Καλαβρ. (Μπόβ.) γλυκάνδι Ρόδ.
γλυκάν Ἰκαρ. (Εὔδηλ. κ.ά.) Κῶς (Καρδάμ.) γλυκαί Κάρπ.
Κάσ.

'Εκ τοῦ Ἑλληνιστ. οὐς. γ λ υ κ α δ ι ο ν. Ὁ τύπ. γ λ υ-
κ α δ ι ν καὶ Βυζαντ.

1) Ἐδεσμα ἢ ποτὸν ἔχον τὴν γεῦσιν γλυκεῖαν, γλύκυσμα
ἢ ἡδύποτον Βιθυν. (Κουβούκλ.) Θράκ. (Αἶν.) Κάρπ. Κάσ.
Κέρκ. Κορσ. Πόντ. (Ἰνέπ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Ρόδ. — Λεξ.
Αἶν.: Τοὺν ἠπήγανι κὶ λουγιῶ τοῦ λουγιῶ γλυκάδια, γιὰ
νὰ σ' κωθῇ ἡ βασιλὲς νὰ φάῃ τ' νύχτα (ἐκ παραμυθ.) Αἶν.
Τί σπέρνεις αὐτοῦ; — Τὸ γλυκάδι γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ
τὸ φαρμάκι γιὰ τὰ στραβά καὶ τὰ χαλινωμένα (ἐξ ἐπωδ.)
Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἐτάιζά την ζάχαρη κ' ἐπότιζά την μόσχο,
κ' ἐπὶ τὸ μόσχο τὸ καλὸ κὶ ἄλλα πολλὰ γλυκάδια
Κορσ.

Ἐκανακίστην ὁ παστός, φέρ' τε τὰ γλυκάνδια μας
καὶ τὰ μελιτᾶτα μας

(γλυκάνδια = ἡδύποτα) Ρόδ. β) Οἶνος γλυκὺς Καλαβρ.
(Μπόβ.) 2) Συνήθως κατὰ πληθ., οἱ ἀδένες ἀνθρώπων καὶ
ζῴων, οἱ ὑπογνάθιοι, οἱ μασχαλιαῖοι, ἰδιαιτέρως δὲ οἱ ὑπὸ
τὸ περιτόναιον καὶ οἱ μεσεντερικοί, ὡς καὶ τὰ λιπώδη μέρη
τῶν σπλάχνων πολλαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν.): Ἐτηγάνισε τὰ
γλυκάδια κ' ἐφάγαμε σύνθηθ. Τὰ γλυκάδια τὰ κἀναμι μὴ τοῦ
βούτ'ρου, μ' ἀλεύρ' χάσ'κου (=λευκόν) Προπ. (Μαρμαρ.):
Τὰ γλυκάδια εἶναι πούλν νόστ'μα Στερελλ. (Σπάρτ.) Τ'ς ἐ-
λίες τοῦ σφαχτῶνε τσι λέμε γλυκάδια (ἐλίες = ἀδένες) Πε-
λοπν. (Παιδεμέν.) Ἐφαῖς γλυκάδια τζιγαριστὰ Σάμ. Ὁ κα-
λύτερος μεζὲς εἶναι τὰ γλυκάδια τοῦ χοίρου τηγανιτὰ Μῆλ.
Μᾶς ἔβαλι γιὰ μιζὲ κατ' γλυκάδια ἀπὸ τοῦ ψημένου τ' ἀρ-
νὶ κ' ἤπιαμαν κάμπουσα τσίπ'ρα (=ρακή) Ἡπ. (Κουκούλ.)
Βάζαμι κὶ τὰ γλυκάδια 'ς τὸν πατσά Θεσσ. (Γερακάρ.)
Θά'χη ἡ νοικοκυρὰ βρασμένα τὰ πλεμόνια, τίς ἐλίες, τὰ
γλυκάδια τοῦ χοιρινοῦ Πελοπν. (Κλειτορ.) Πηρῶνται τὰ
γλυκάδια τους, μαυρίζει οὐλο τους τὸ κορμὶ καὶ σὲ εἰκο-
σιτέσσερες ὥρες τὰ πνίγει τὸ ἀμπελοκλάδι (=θανατηφόρος
ἀσθένεια τῶν νηπίων) Πελοπν. (Ἡλ.) || Ἄσμ.

Τὰ γλυκάδια τοῦ λαιμοῦ σου μ' ἔφεραν μπαϊλντισιὰ καὶ ἔπεσα νὰ τὰ φιλήσω καὶ ἔπεσα ἔς τὴν ἀγκαλιὰ
Πελοπν. (Πάτρ.) Συνών. ἀντερόγκλειση, γλυκά, ἔγκλειση, ἐλῆς. β) Ἀδένες τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ ὀλοῦ τοῦ ὀκτάποδος Ἀγαθον. Στερελλ. (Ἀστκ.): Δόλωμα βάνομε πάλι ἀπὸ χταπόδι, τὰ γλυκάδια Ἀγαθον. Εἶνι πούλὸ νόστιμα τ' γὰρ τὰ τὰ γλυκάδια τοῦ χταποδιοῦ Ἀστκ. γ) Οἱ νεφροὶ τοῦ σφαγίου Πελοπν. (Πάτρ.): Γλυκάδια τοῦ ἀργιού. δ) Οἱ ὄρχεις ἀνθρώπων καὶ ζώων Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 338 Π. Γενναδ., Γεωργ. Γλωσσ., 13. : Παροιμ. Καρτερώνας ἢ ἀλ' ποῦ νὰ πέσουν τοῦ κριαριοῦ τὰ γλυκάδια ἐφόρησ' ἀπὸ τὴν πείνα (ἐπὶ ματαίων ἐλπίδων) Λάστ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγή. πολλαχ. Συνών. βλ. εἰς λ. γλυκός Γ3. ε) Τὸ πάγκρεας Πελοπν. (Κάμπος Λακων. στ) Τὰ ἀκροκώλια τῶν σφαζομένων ὀρνίθων, ἢτοι αἱ πτέρυγες, οἱ πόδες, ὁ λαιμὸς Σκόπ. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. ζ) Τὰ ἐντόσθια τῶν ὀρνίθων Λεξ. Βυζ. 3) Τὸ λαχανεύμενον φυτὸν Τορδύλιον τὸ φαρμακευτικὸν (Tordylium officinale) τῆς οἰκογ. τῶν Σκιαδιοφόρων (Umbelliferae) Ἡπ. (Δίβρ. Κουκούλ. Τσαμντ. κ.ά.) Συνών. γλυκολάχανο, καυκαλίδα, μοσκολάχανο, μοσκοπαπαδιά. 4) Κατ' εὐφημισμόν, τὸ ὄξος σύνθη. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Καλὸ - δύνατο - ἀδύνατο γλυκάδι σύνθη. Ρίξε γλυκάδι ἔς τις φακὲς Ἀνδρ. (Γαύρ.) Φέρ' τὸ γλυκάδι νὰ ρίξουμε ἔς τὴν σαλάτα Πελοπν. (Λακεδ.) Πᾶρε τὸ μπουκ-ῥάλ-λιν νὰ γοράσης γλυκαίν Κῶς (Καρδάμ.) Μᾶς τέλεψε τὸ γλυκάδι καὶ δὲν ἔχω νὰ κάνω σκορδαλιά Ἰων. (Σμύρν.) Νὰ βάλῃς καὶ λίγο σκόρδο καὶ γλυκάδι, φόντε τις μαγερεύς τσι φακὲς Πελοπν. (Παιδεμέν.) Νὰ ρίχνῃς πολὺ γλυκάδι ἔς τὸ πιάτο σου Ζάκ. (Μαχαίρδ.) Ἐρριξε γλυκάδι ἔς τὰ φασόλια Πελοπν. (Τριφυλ.) Χωρὶς γλυκάδι γίνεται στιφάδο; Πελοπν. (Κοπν.) Τοῦρκος εἶναι τὸ γλυκάδι του (Τοῦρκος = πολὺ δριμύ) Εὐβ. (Βρύσ.) Νὰ φκειάξῃς σαρόδες με γλυκάδι Πελοπν. (Δίβρ.) || Φρ. Γλυκάδι νὰ ναθῇ (γλυκάδι νὰ γίνῃ, ἐνν. τὸ κρασί· ἀρά) Μέλαν. || Παροιμ. Μὴ τοῦ μέλι τρώῃσι πιότιρον φουμί παρὰ μὴ τοῦ γλυκάδ' (διὰ τῶν καλῶν τρόπων ἐπιτυχάνει τις περισσότερα ἢ διὰ τῶν κακῶν) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡ σημ. καὶ εἰς Δουκ. εἰς λ. γλυκάδιο. || Ἀσμ.

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνὸ πού ἔχει τὸ σημάι;
ἐκεῖ μοῦ τὸ ποτίσανε, κερά, τσεῖν' τὸ γλυκαίν

Ἰκαρ. (Εὐδελ.) Συνών. ἀμελέτητο, ξίδι. 5) Ἡ χολιδόχος κύστις τῶν ζώων, προφκνῶς κατ' εὐφημισμόν. Πελοπν. (Κορινθ.) 6) Τὸ δηλητήριο, ἰδιαιτέρως δὲ τὸ ἀρσενικόν, εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ ὡς μυοκτόνου, κατ' εὐφημισμόν. Βιθυν. (Κατιρ. κ.ά.) Θράκ. (Σηλυβρ.) 7) Ἡ ἐλαφρὰς μορφῆς ἀσθένεια λέπρα, κατ' εὐφημισμόν. Μακεδ. (Κοζ.) 8) Κατὰ πληθ., ὁ ἐκ μεταξίνων κλωστῶν θυσανώδης σπόγγος, ὁ τιθέμενος εἰς τὸ μελανοδοχεῖον διὰ τὴν ἀπορρόφησιν τῆς μελάνης καὶ διὰ ν' ἀποτρέπῃ τὸ χύσιμον αὐτῆς Πόντ. (Τραπ.) 9) Ὁ φλοιὸς τῶν καρπῶν Πόντ. (Οἰν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γλυκάδ' Θάσ.

γλυκαδιάζω Κρήτ. (Κίσ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ἡλ.) γλυκαδιῶ Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι.

1) Καθίσταμαι ὄξινος, προσλαμβάνω τὴν γεῦσιν τοῦ γλυκάδιο Ἡπ. (Γαργαλ. Ἡλ.): Ὡς τὴν ταβέρνα θὰ γλυκαδιάσουν τὰ κρασιά Ἡλ. Γλυκάδιασε οὐλο τὸ κρασί πού βαλε ἔς τὴν μπρικάρα ὁ ἀδρεφός μου (μπρικάρα = μικρὴ

δαμιζάνα) Γαργαλ. 2) Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, προσβάλλομαι ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκάδιασμα, ἢ ὁποία προκαλεῖ ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τοῦ ζώου Κρήτ. (Κίσ.): Τὸ γλυκαδιασμένο ὄζο δὲν ἔχει γλυτέρα· θέλει σφάξιμο, ἄμα γλυκαδιάση (γλυτέρα = σωτηρία).

γλυκαδιάρης ἐπίθ. ἐνιχ. Οὐδ. γλυκαδιάρικο Κρήτ. (Κίσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρης.

Ἐπὶ αἰγοπροβάτων, τὸ ζῶον τὸ προσβληθὲν ὑπὸ τῆς ἀρθριτικῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει ἐνθ' ἄν: Τὸ γλυκαδιάρικο ὄζο εἶναι παράλυτο ἀπὸ τὴν μέση καὶ κάτω Κίσ.

γλυκαδιάρι τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρι.

Ἀρθριτικὴ ἀσθένεια τῶν αἰγοπροβάτων προκαλοῦσα τὴν ὀλικὴν παράλυσιν τῶν ἄκρων τῶν. Συνών. γλυκάδιασμα.

γλυκάδιασμα τό, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. γλυκαδιάζω.

Ἡ προσβολὴ τῶν αἰγοπροβάτων ὑπὸ τῆς ἀσθενείας γλυκαδιάρει, τὸ ὅπ. βλ.: Τὸ γλυκάδιασμα εἶναι ἀγιάτρευτὴ ἀρρώστια.

γλύκαδο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γλυκάδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Γλυκάδι 3, τὸ ὅπ. βλ.: Ἀσμ.

Ἐνα βουκάλι γλύκαδο ἔς τὰ χέρια μου τὸ πῆρα.

γλυκαέρι τό, ἀμάρτ. γλυκαγέρι Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 306.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀέρι.

Ἐλαφρὸς ἀὴρ προκαλὼν εὐχαρίστησιν: Ποίημ.

Χαρούμενο καὶ γελαστὸ καὶ μοσχομυρουδάτο τὸ γλυκαέρι θὰ ῥεχεται νὰ τόνε νανορίζῃ.

γλυκάζω Κ. Χρηστομ., Ἡ κερέν. κούκλ., 81 — Λεξ. Περίδ. Βάιγ. Μετοχ. γλυκασμένος Βιθυν. (Κατιρ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. ρ. γλυκάζω. Βλ. Π.Δ. (Ἐξεκ. 3,3).

1) Καθιστῶ τι γλυκὸ Κ. Χρηστομ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βάιγ.: Εἶχε γλυκαστῇ ἢ ψυχῇ του μετὰ τὰ ὀλόδροσά της νιᾶτα σὰν ἀπὸ πεπομιοῦ τὴ γλύκα Κ. Χρηστομ. ἐνθ' ἄν. 2) Εἶμαι γλυκὸς Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Ἀθῆν. 1,48 «καὶ τοῦ ἀλβανοῦ δὲ οἶνου εἶδη δύο, ὁ μὲν γλυκάζων ὁ δ' ὀμφακίας». 3) Μεταφ. ἢ μετοχ. γλυκάσμενος ἐπὶ τοῦ ἐθισθέντος εἰς ἐπιχειρήσιν Βιθυν. (Κατιρ.): Τὸ καῖμι τοῦ τάδε πάει πάλε ἔς τὰ μῆλα, γιὰτ' αὐτὸς εἶναι γλυκασμένος.

γλυκαηδόνι τό, Ἡπ. — Φ. Πανᾶ, Λυρικ., 423.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκός καὶ τοῦ οὐσ. ἀηδόνη.

Ἡ ἀηδὼν, λόγῳ τοῦ ἡσματος αὐτῆς τὸ ὅποιον προκαλεῖ εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Νὰ ἤμουν πούλλι γλυκαηδόνι, νὰ ἤμουνα χελιδόνι Ἡπ.

Κ' ἔνα πούλλι γλυκαηδόνι ψηλὰ σὲ κυπαρίσσι ἐκελαηδοῦσε θλιβερὰ μετὰ τὴν γλυκειὰ λαλιά του αὐτόθ. || Ποίημ.

